

Kovács Gabriella

1946.dec.12. – 2006. okt.4.

„Az antropozófia számomra nemcsak filozófia, nemcsak tudomány, de nem is csak szellemi út. Az antropozófia számomra az Élet. A megoldásaim lehetőségei, a múltam feldolgozottsága és a jövőm bizonyossága, az életem minősége. Én vagyok. Ahogyan gondolkodom, a szándékaim mozgatórugója a cselekvéshez, az érzéseimhez. Sokszor törekvés, de nagyon sokszor valóban visszaigazolódó, engem megvalósító erő.”

„A nagypapám és a nagynéném foglalkoztak antropozófiával, de ez akkor nem volt beszédtema otthon. Sőt a keddi bezárkózásaik mindig „közös teázásoknak” voltak feltüntetve. Csak a neveltetésem látszott, hogy valami nagyon tudatosan történt, más volt, mint a környezetemé. Az életem visszaigazolt mindent és bár nagyon korán elvesztettem Őket, utólag látható, hogy addigra fel voltam készítve. 3 évesen – családi anekdoták szerint – Karácsonyra oltárt kértem a Jézuskától, és fehér kesztyűt, mert azt éreztem, hogy a kezem amikor imádságra összeérintem, nem olyan hófehér, mint éjszaka, amikor álmodom. Aztán arra is emlékszem, hogy az öcsémmel együtt mindig beszéltünk azokról a lényekről, amelyekkel találkoztunk. 9 éves voltam, amikor az első kézdiagnosztikai könyvet olvastam, majd asztrológiai könyvhöz is hozzájutottam és nagyon természetesnek tűntek. 13 éves koromban a Honvéd népi együttessel Erdélybe, gyűjtésre mentünk, ahol különleges találkozások és szellemi élmények vártak. Ez megerősített bennem sok mindent. Az akkori idők nagy kettősséget követeltek az emberi lélektől, belül élt az ember, kívül csak volt. A láthatatlan és a látható világ mezsgyéjén... Meg kellett tanulni így élni. Ekkor, bár látszólag összeomlott az életem, körülöttem minden és szinte mindenki, mégis azóta vagyok ismét én, mint kisgyermek koromban. Letisztult minden, és tudom, hogy ki vagyok. Ekkor teológiát, filozófiát, pszichológiát (SENSECO Nemzetközi Extrapszichológiai Szabadegyetem, Mantra Parapszichológiai Egyetem), asztrológiát, majd anatómiát tanultam és keleti tanokkal kezdtem foglalkozni. Nagyon érdekelt a keleti gyógyászat, a kabbala, a tarot, és az alkímia is. Ajurvédát Indiában tanultam. Nagy egyéniségekkel és tanítókkal hozott össze a sors, tiszta forrásból tanulhattam itthon és külföldön egyaránt. Mindezek után ismerkedtem meg dr. Dubravszky Lászlóval, aki végül is feltette a pontot az „I”-re. Ő egy rendkívüli ember, hiteles és őszinte volt, aki életének minden pillanatával tanított. Egy XX. századi beavatott! Ő volt, aki a bennem lévő „zenekart” összehangolta Rudolf Steiner által. A sorsom egyik nagy ajándéka volt a jelenvalósága az életemben. Ezután 5 évig betegekkel foglalkoztam. A sok tanulás, a betegségekkel való szembenézés és a tanítás gyakorlata formálta ki azokat az erőket bennem, hogy elhagyva Budapestet, egy szellemi központot keltsek életre a Dunántúlon. Így született meg 1998. májusában Gadány, és a Tiszta-Gondolat Alapítvány, majd ezt követő feladatként a „JUPITER” Asztroszófiai Egyesület.” (Metamorfózis 2004.III.negyedév - részlet *Beszélgetés Kovács Gabriellával* c. interjúból)

Kovács Gabriella a vidéken eltöltött évek alatt a gadányi szellemi központból kiindulva több városban, településen tartott előadásokat, vezetett tanulócsoportokat, nemcsak a Dunántúlon, hanem esetenként a keleti országrészben is. Fontosnak tartotta, hogy felkeresse, megszólítsa azokat a Mihály-iskolásokat, akik nem Budapesten élnek, akik ébresztő hangra, támogatásra, bátorításra várnak. Nekünk, tanítványoknak éveken át Gadány, ez a parányi Somogy megyei zsákfalú adott otthont rendszeres szellemi találkozóinknak, nyári táborainknak. Ott ismerhettük meg a régi misztérium bölcsességek hagyományait és ott tanultuk meg tisztelni az előző korok tudását. Az egyéni és a közösségi önismeret egymást feltételező és egymást kiegészítő folyamatként tárult elénk, amely a gyakorlatban komoly próbatételekkel edzette együttműködésünket, valódi közösséggé kovácsolódásunkat. Mindez az antropozófia fényében történt, amely a múlt értékeiből elindulva megmutatta egyben a jövő felé vezető ideákat, és természetesen a jelen időszerű feladatait.

Kovács Gabi, tanítója, Dubravszky László nyomdokait követve az antropozófia kozmológiáját és az asztrológia tudományát részletesen tanulmányozta. Az évek során ez a témakör vált legfőbb kutatási területévé. Sorsfeladatának tekintette, hogy a jövőben kiteljesedő szellemtudományos alapokon nyugvó asztrológiát már most el kezdeni előkészíteni megfelelő tanulással és kutatással. Ezen az úton megtett lépéseit, eredményeit tanulmányköteteiben hagyta ránk.

„2006. október 4-én hagyta el a földi színteret és lény megkezdte útját a Szellemi Lét Birodalmába. A Szellemi út iránti feltétlen elkötelezettsége, hatalmas akarateroje, munkaszeretete, sokoldalúsága áll előttünk példaként, amely lelkünket átítatva inspirál minket a továbbhaladásra. Bár bölcsessége, szeretete, jelenléte – amely inkarnációk tapasztalatainak távlataiból átsütött egész személyiségén – pótolhatatlan, de életével megmutatta, hogyan lehet az antropozófiát, a szellemi világgal való összekapcsolódást nemcsak tanulni, hanem megélni. Mellette megtapasztalhattuk, milyen nem álmodóan végighaladni élethelyzeteken, hanem éberén, tudatosan sors-felismerésekhez, karmikus feladatokhoz eljutni, amelyek nyomán lassan tartalommal telik meg a szó: önismeret. Ő ezt így fejezte ki: *A szellemi üzenetek megértése és szolgálata igazi belső szabadságot és megmérettetést ajánl az embernek.* Hogy ez időnként súlyos fájdalmak lelki edző-tűzében történik, ezért az ember egy idő után megtanul hálát adni. Rendkívüli következetességgel járt el azokban a dolgokban, amelyeket a sors-helyzetek megélésében a szellemi világ Tőle elvárt, még ha az fájdalmas lemondásokat, áldozatokat követelt is. Mindezek mellett jókedve, humora, lelkesedése soha nem hagyta el. Gyakran emlékeztetett minket Rudolf Steiner szavaira: „A sorsnak mindig igent kell mondani.”

4 kötetes tanulmány-sorozata (Én, Gyermekké lenni, Szivárványhíd, A test: imádság c.) közel 15 éves antropozófiai munkájának eredményeként került lejegyzésre annak alapján, ahogyan az Rudolf Steiner előadásainak intenzív tanulmányozásával és meditációs gyakorlatokkal

kialakult, formálódott és tényszerű átélésekhez vezetett. 2002-ben útjára indította a *Metamorfózis* címet viselő negyedévente megjelenő folyóiratot.

(Metamorfózis 2006. karácsonyi száma - részletek Gyuricza László írásából)

Én c. kötet: „Súlyos, nehezen megélhető korszakban élünk. De valóban nehéz meghallgatni úgy egy embert, hogy ne rögtön a magam hangját és véleményét hangoztassam? Hogy egy bajba, szenvedésbe kerülő társamat figyelemmel, nyitottsággal, érdeklődéssel meghallgassam anélkül, hogy ne ÉN legyek megint a központ? Vagy a rejtett egommal, ami valójában még érzéketlenebb a mási ember irányában? Hogy miért csak akkor kell nekem a másik ember kapcsolata, ha kell tőle valami? Ha megint csak arról szól, hogyan tudok felmászni valaki vállára ahhoz, hogy esélyem legyen a levegővételre? Egyébként meg jól elvagyok magamban és a világ nem érdekel! Mi kell ahhoz, hogy ezt meg tudjam tenni?...”

Gyermekké lenni c. kötet: „A pillanat tört része hozhat az ember életében valóságokat, és hosszú évek, életek, legfeljebb igazságokat. A valóság csak a szellem által nyilatkozik meg. Az egyik ilyen valóság: egy csodálatos misztérium, amikor egy szellemi lény anyagba zárja magát és itt a Földön megszületik az ember. És ennek a csodának létrejön a fizikai hordozója egy gyermeki lényben és a fején keresztül minden szellemi teremtő erő beleáramlik... Ez egy életre szóló küzdelem, amely még ideális körülmények között is nagyon nehéz tud lenni. A szülő fontos feladata, hogy amíg a gyermek nem képes teljességgel a saját inkarnációs erőire támaszkodni, az életre szóló csatára a felkészítést szeretetteljes tudásával, tapasztalatával és jelenlétével megtegye. A közös munka útján megépül az inkarnációs keret, beköltözik az én, és az én ezután elkezdi teljes intenzitással alulról fölfelé haladni az igazi otthona felé. Ez az ember valóságos életíve. Vagy elhisszük, hogy azóta a szellemi magasságok nem üzentek semmi újat az emberiségnek ahhoz, hogy az azóta megváltozott égi konstelláció megoldásához segítséget nyújtsanak?”

Szivárványhíd c. kötet: „Mire való ma az asztrológia, amely eredete ősi bölcsességen nyugszik, és szellemi üzenetekre épül? Hol vannak a szellemi üzenetek a mai asztrológiában? Vagy ugyanazokkal a megoldásokkal kellene helyzetekhez fordulnunk, miközben az Ige Testté lett és a Világ Világossága eljött közénk, hogy meghallhasson értünk? Ilyen és hasonló kérdésekre keresi a választ ez a könyv.”

A test: imádság c. kötet: „A könyv a test által megmutatkozó lelki-szellemi embert hozza látóterünk közelségébe. Az egészség és betegség szellemtudományos felismeréseinek alkalmazásaiból közelíti meg életünk fontos állomásait, fájdalmas fejlődési lépéseken, megoldási lehetőségeken keresztül. Alapokat összegez a szellemtudományos gyógyművészeti összefüggések és módszerek figyelembevételével, és a harmadik kötetben leírt kozmológiai és asztrológiai módszerek gyakorlati feldolgozását mutatja meg asztrológiai-születési képleteken keresztül. Kísérletet tesz azok megismerésére, alkalmazásainak módjaira, különös tekintettel az egészségügyi asztrológiában a szellemtudományos gyógyművészet megjelenésének a ma emberére alkalmazható megoldásaira.”